

Четиридесет и пет години регистрирани статистически данни

ЧАСТ 1

Смъртност от едра шарка (вариола) и ваксинация

Събирайки сведения относно влиянието на ваксините върху превенцията или намаляването на случаите на едра шарка, открих, че неочакваните за мен данни, са съвсем убедителни. Въпросът е един, но той влияе върху нашите лични свободи, както и върху здравето и дори живота на хиляди хора; следователно стремежът да разкрием истината на всички става наше задължение, особено да я разкрием на онези, които вярвайки в неверни или подвеждащи изявления, наложиха ваксинацията чрез наказателни закони.

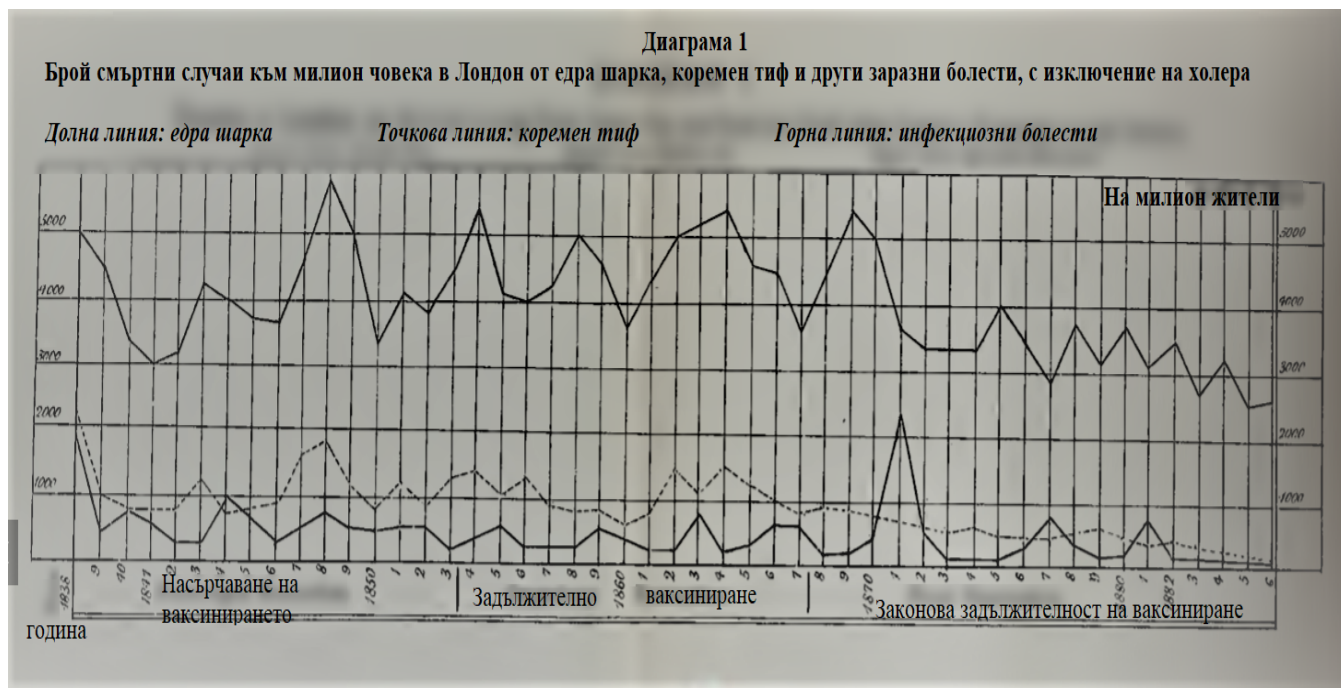
Предлагам сега да докажем изложените по-долу четири твърдения, базирани изцяло на факти и на наличните официални статистически данни. Аз подхождам по начин, който представя тези статистически данни като едно цяло и ги прави разбираеми за всички.

Твърденията са следните:

- (1.) – През 45-те години откакто се регистрират смъртните случаи и причините за тях, смъртността от едра шарка има лек спад, въпреки че през последните 12 години от периода имаше изключително сериозна епидемия от едра шарка.
- (2.) – Няма доказателства, които да подкрепят твърдението, че лекият спад в смъртността от едра шарка е свързан с ваксинацията
- (3.) – Сериозността на едрата шарка като болест не се е смекчила благодарение на ваксината
- (4.) – Увеличаването на някои инокулирани болести в обезпокоителна степен съвпада с налагането на принудителната ваксинация.

Първото, второто и последното твърдение ще докажа чрез данни от Докладите на главния секретар (Registrar-General's Reports) през периода 1838 – 1882 година. Ще докажа, че резултатите са ясни и неоспорими, като представя графиките за

целия период чрез схематични криви. По този начин манипулация на данните чрез сравняване само на определени години или разделяне на периода по специален начин, ще бъде невъзможна.

Във всеки един от случаите диаграмите не показват абсолютната смъртност, а илюстрират смъртните случаи на милион хора. Този метод елиминира повишаването на населението и предоставя реални резултати за сравнение.

ВАКСИНАЦИЯТА НЕ Е НАМАЛИЛА СЛУЧАИТЕ НА ЕДРА ШАРКА.

Диаграма I. показва* смъртните случаи от едра шарка в Лондон за всяка година от 1838 до 1882. Горната крива линия представя смъртните случаи от най – широко разпространените инфекциозни болести според Годишното резюме на Главния секретар за 1882г. (с изключение на холера, която няма постоянен епидемичен характер). Тези болести са именно скарлатина, дифтерия, морбили, коклюш, коремен тиф, други видове треска и диария. Точковата линия между двете криви представя смъртността от треска от тифен клас**

* Диаграмите от първото издание бяха до 1882 г. В това издание последващите години са добавени без промяна в текста, тъй като те само подчертават данните. Получих оплаквания от този начин на представяне, но той е най – точният, който може да се направи. Любимият метод на осредняване, така че да се вземат всички остри линии от кривите, не представя епидемичния характер на едрата шарка, а точно това е най – изразената характеристика на болестта. Не може да се предостави по – достоверно представяне от избраното. Спадът на смъртността при кривата на едрата шарка, щеше да е още по – изразен за годините 1884-5-6, но данните включват и официални ваксинации през тези години, които не са били практика преди 1872 г. – бел.ред.

** От Годишното резюме на смъртните случаи на Главния секретар, iii Лондон, 1882, Таблица 23, стр. Ххv

Първото съвсем ясно явление в диаграмата е изключително малкият спад на случаите на едра шарка през периодите на задължителното чрез закон ваксиниране, като в същото време епидемията през 1871 е с най – висока смъртност за целия период. Средният спад на смъртността от едра шарка от първата до втората половина на периода е 57 смъртни случаи към милион човека за година. Ако проследим горната крива, ще видим, че смъртността от най – честите епидемични болести също е спаднала*, особено през последните 35 години. Същевременно общият спад на тези болести не е пропорционално толкова голям, най – вече заради значителното повишаване на смъртните случаи от диария през последната половина на периода. От друга страна пунктираната крива на диаграмата показва много по – голямо намаляване на смъртните случаи от тиф и тифозна треска в сравнение с тези от едра шарка. Намалената смъртност само от този тип болест възлиза на 382 човека на милион. Този спад е с шест пъти по – голям в сравнение със спада на смъртността от едра шарка.

* От 1838 до 1853 средната смъртност от едра шарка е по – висока с 299 към милион човека в сравнение с периода 1854 – 1867. Но средната стойност от периода 1868 – 1886 надвишава тази от периода 1854 – 1867 с 46 към милион.

За всички трябва да е ясно, че забележителният спад на случаите на тиф * се дължи на по – добрите санитарни условия, повишения интерес на хората към здравните закони и вероятно на все по – рационалните методи на лечение. Всички тези причини за спад със сигурност са повлияли и върху случаите на едра шарка, но тъй като смъртността от тази болест не бележи същия спад, вероятно има и други влияещи фактори. Досега, без наличието на каквото и да е доказателство, че ваксинацията е намалила разпространението на едра шарка в Лондон, тенденцията на фактите на Главния секретар (а други достоверни факти няма) е да покаже, че има някаква причина общите санитарни условия да не повлияят на болестта по начина, по който повлияват върху тиф и че тази причина би могла, евентуално, да бъде ваксинацията.

Сега да разгледаме и Диаграма 2, която представя сходна статистика за Англия и Уелс** с изключение на липсата на данни в периода 1843 – 46. За съжаление за този период Главният секретар ни информира, че „причините за смърт не са били разграничавани“. Тук също наблюдаваме сходен спад в смъртността от едра шарка, който обаче е прекъснат от страшната епидемия от 1871 – 1872. В същото време останалите водещи инфекциозни заболявания, представени чрез горната права, имат по – неправилен тренд, но претърпяват значителен спад.

* През 1871 – 80 смъртните случаи от тиф – коремен тиф и тифозна треска, стават с по – малко от 540 към милион в сравнение с предходните 10 години. През периода между 1868 и 1886 се наблюдава още по – голям спад – 125 смъртни случая към милион, в сравнение с периода 1871 – 1880

** От Годишния доклад на Главния секретар, 1882. Таблица 32, стр. xliii.

- 8 -

За цяла Англия данните са същите както за Лондон – таблиците ни показват, че случаите на тифозна треска са намалели много повече в сравнение с тези на едра шарка (за по – голяма яснота не разглеждаме кривата на тиф) и поради това отново няма причина да отдаваме намаляването на заболяемостта от едра шарка на ваксинацията. Бихме могли да разгледаме по – подробно това негативно изказване, тъй като, за късмет, имаме начини да тестваме предполагаемата ефикасност на ваксинацията. В единадесетия годишен отчет на Съвета за местно управление в Англия и Уелс се представя таблица с броя на успешни ваксинации, направени за сметка на данъка върху имуществото (бел ред – poor rate https://en.m.wikipedia.org/wiki/Poor_rate) в периода от 1852 до 1881 година.

На база данните в тази таблица изчислих числата пропорционално на населението през всяка година и представих резултата чрез пунктираната линия в моята Диаграма 2. Моля читателят да обърне специално внимание точно на нея, тъй като тя мигновено опровергава често повтаряни погрешни твърдения*.

* Проучих всички доклади на Съвета за местно управление с намерението да представя общия брой ваксинации за целия период, разгърнати в диаграма 2.

Обаче общият брой ваксинации не са налични в таблица, а са упоменати в текстовете за годините след 1872. Поради тази причина официалният брой ваксинации във вид на таблица се появяват само тук. (Hence the official vaccinations only appear here, with such vaccinations as are tabulated.???)

- 9 -

Първо, виждаме, че след налагането на задължителното ваксиниране със закон, броят на ваксинациите намаляват вместо да се увеличават. Че намаляването на едрата шарка е в резултат от прогресивната ефикасност на законово задължителната ваксинация, е сред честите изявления на официалните застъпници на ваксинирането, повтаряни и от сър Лиън Плейфеър в неговата реч пред Камарата на общините през 1883. *Това обаче е абсолютна лъжа, тъй като наблюдаваме спад, а не увеличение на „ефикасността на вакцинациите!“**.

* Интересно е, че дори Главният секретар не обръща внимание на факта, че ефикасността на официалната ваксинация не се е повишила след приемането на закони за задължителността ѝ. В своя Доклад за 1880, стр. Ххii той казва „Тези данни категорично показват, че постепенно увеличаване в обхвата на ваксинираните води до постепенно, но явно намаляване на смъртността от едра шарка при всички възрасти“. Обаче няма доказателства за такова „последователно увеличаване в обхвата на ваксинираните“, а точно обратното според официалните данни. Това разбива целия аргумент (на секретаря) на пух и прах! Факт е, че тази крива не представя броя на ваксинираното население, тъй като няма начин тази информация да се набави.

Г-н Марсън, хирургът в Болницата за лечение на едра шарка, казва пред Селективния комитет през 1871, отговор 4, 190: „В момента обществото е до голяма степен ваксинирано и ще бъде още повече през следващите години, си мисля напоследък. Има една опорна точка, която не се дискутира ясно тази сутрин и тя е повишаването на случаите на едра шарка след ваксинация през годините. Когато постъпих в болницата преди 35 години, от пациентите, приети в Болницата за лечение на едра шарка, 44% имаха едра шарка след ваксинация през 1835 г. Между 1845 и 1855 процентът стана 64%, между 1855 до 1865 – 78%, през 1863 -

1864 процентът достигна 83 – 84%. Това са пациенти, които са били ваксинирани“. Правата в официалната диаграма на ваксинациите показва, че г-н Марсън е сгрешил по отношение на увеличаването на ваксиналното покритие в обществото. Всъщност той наблюдава все по – честото боледуване от едра шарка сред ваксинирани, което не е резултат от по – голямо ваксинационен обхват. – бел ред.

- 10 -

Когато има епидемия от едра шарка или описания за такава, се наблюдава временно увеличение на броя на ваксинациите, но кривата на ваксинациите не отговаря на твърдението, че представя епидемия. (A temporary increase in the number of vaccinations always takes place during an epidemic of Small-pox, or when an epidemic is feared ; but an examination of the curve of vaccination does not support the statement that it checks the epidemic ?). При едно внимателно изучаване на кривата се вижда, че в три отделни случая значителното увеличаване на ваксинациите е последвано от увеличаване на случаите на едра шарка. Нека читателят обърне внимание на Диаграмата и как през 1863 има висок брой ваксинации, последвани от повишаване на смъртността от едра шарка през 1864.

След това от 1866 до 1869 броят на ваксинациите постоянно нараства и през 1870-71 смъртността от едра шарка отново бележи ръст. През 1876 отново повишаването на ваксинационния обхват води и до нарастване на смъртността от едра шарка. Всъщност ако пунктираната линия представляше инокулация вместо ваксинация, би могла да се използва като доказателство, че инокулацията води до повишаване на едрата шарка. Но все пак аз само казвам, че не доказва, че ваксинацията е намалила смъртността от болестта. Епидемията от 1871-2 предизвика страшна паника и броят на ваксинациите се повиши изключително много, след което отново спадна с отминаването на епидемията. Обаче няма абсолютно никакво доказателство, че ваксинациите са оказали някакво въздействие върху болестта. Тя просто премина бум си и след това утихна точно както всички други епидемии.

От единствената съществуваща поредица официални записки до сега е доказано:

- (1.) - Едрата шарка не намалява толкова нито толкова много, нито толкова постоянно както тиф и подобните трески.
- (2.) - Намаляването на смъртността от едра шарка съвпада с намаляване, а не увеличаване на ефикасността на официалната ваксинация
- (3.) - Една от най – тежките регистрирани епидемии от едра шарка откакто се води точна статистика, се случва 33 години, след като ваксинацията става официална, задължителна и неслагането на ваксини - наказуемо.

Тези три различни факта по никакъв начин не подкрепят твърдението, че ваксинацията е довела до намаляване на смъртността от едра шарка. Също така, не трябва да забравяме, че нямаме други обширни статистически данни, по които да формираме преценката си. Ползата или липсата на такава от ваксинирането е въпрос на статистика. Сами трябва да решим дали ще се водим по единствените достоверни статистически данни, с които разполагаме или ще продължим сяпко да приемаме догмите на заинтересована група от специалисти, които в никакъв случай не са безпогрешни и които преди време защитаваха инокулацията толкова силно, колкото в момента защитават ваксинацията.

Ваксинацията не облекчава боледуването от едра шарка

Често се твърди, че въпреки че ваксинацията не предоставя пълна защита от едра шарка, тя намалява сериозността на болестта и я прави по – малко опасна за ваксинирания. Горے изложените факти достатъчно оборват твърдението, че ваксинацията е намалила смъртността от едра шарка, но въпреки това могат да бъдат приведени още преки доказателства.

Най – добрите налични данни сега показват, че делът на смъртните случаи от едра шарка в момента е същият, какъвто е бил и преди един век, когато 1723 д-р

Джурин открива ваксинацията, въпреки че по – голямата част от населението днес е ваксинирано. Докладите от Болницата за лечение на едра шарка в Лондон от 1747 – 63, от д-р Ламбърт от 1763, от Циклопедията на Рийс от 1779 представят данни, вариращи между 16-5 до 25-3 процента смъртност сред болните от едра шарка пациенти в болниците, като средната стойност спрямо всички пациенти е 18.8%.

Нека сега разгледаме данните от епохата на ваксинация. През периода между 1870 и 1880 Докладите от болниците за лечение на едра шарка в Лондон, Хамертон, Депфорд, Фулхам и Дъблин, както и данните на г-н Марсон от 1836-51, предоставят данни вариращи от 14-27 до 217 процента смъртност сред болните от едра шарка, като средната стойност е 18.5%.

- 13 -

Нека не забравяме, че това се случва на фона на подобрените медицински услуги и повишената хигиена през 19-ти век в сравнение с тези през 18-ти век. Предоставените данни не само оборват постоянно повтаряните твърдения, че ваксинацията води до намаляване на едрата шарка. Те абсолютно доказват точно обратното – че болестта става все по – упорита заради ваксинацията. Как иначе бихме могли да обясним, че смъртността сред пациентите, болни от едра шарка, е почти същата, каквато е била и преди век и не е спаднала въпреки невероятния напредък на медицината и подобрените условия в болниците и болничното лечение?*

* Фактите и данните в тази глава са взети от по – долу изброените достоверни източници.

* The following authorities have been examined for the facts and figures of this section.

Д-р Джурин (18,066 случая) и д-р Ламберт (72 случая), описани в "Analyse et Tableau de l' influence de la Petite Verole ; par E. E. DuviLLARD. Paris, 1806." (стр. 112, 113.)

Лондонска болница за лечение на едра шарка (6,454 случая), описани в „Разказ за възхода, прогреса и състоянието на болниците за облекчаване на бедните хора, болни от едра шарка и за инокулация“, приложен към „Проповед пред Завеждащия болницата и служителите ("A Sermon preached before the President and Officers of the Hospital)..." от Епископа на Линкълн. Лондон, 1763 г. "

Енциклопедията на Рийс, 1779, издание 2, статия Инокулация, ал. 5 (откъс). „От обобщеното изчисление излиза, че 75 към 400 пациента, каращи болестта естествено, умират в болниците за лечение на едра шарка и инокулация“. (Rees' Cyclopaedia, 1779, Vol. 2, Art. Inoculation Col. INP. par. 5, (extract). "From a general calculation it appears that, in the Hospitals for Small-pox and Inoculation, 75 die out of 400 patients having the distemper in the natural way.")

Общо случаи преди въвеждането на ваксинацията, 24,994.

Г-н Марсон, хирург към Болницата за лечение на едра шарка и ваксинации в Лондон (5,652 случая), според Синята книга за историята и практиките на ваксиниране, 1857, стр. 18

- 14 -

Едрата шарка в армията и флота.

В армията и флота са решаващ тест за ефикасността или безполезността на ваксинирането. Нашите войници и военноморски сили са ваксинирани и реваксинирани според най – строгите официални правила. Те са изключително силни и здрави мъже, в разцвета на силите си и ако ваксинацията изобщо действа не би трябвало никой от тях да се разболява от едра шарка, *камо ли да умира от нея.*

Болници в Лондон – за периода 1870 – 72 – 14,808 случая според Доклада на управителния комитет към градската област за настаняване на бедни, юли 1872, стр.5

Болници в Лондон – за периода 1876 – 80 – 15,173 случая, описани в писмо към “The Times” от 8 ноември 1879 от У.Ф. Джеб, секретар към Градската област за настаняване на бедни.

Хомертон – 5,479 случая според Доклад на комитета, 1877

Дептфорд – 3,185 случая според Доклад на медицинския отговорник, 1881.

Фулхам – 1,752 случая според Доклад на медицинския отговорник, 1881.

Дъблин – 2,404 случая според Годишния доклад на комитета, 1880.

Общ брой случаи на едра шарка след ваксинация – 48,451.

Получените данни и проценти са внимателно проверени, а средните стойности са получени като общият брой на смъртните случаи, предварително умножен по 100, се раздели на общия брой заболяли.

Мислех, че е най-добре тези бележки да останат непроменени. Те не се повлияват от по-скорошните промени с едно изключение, което е, че поради голямото увеличаване на болничната база, много повече леки случаи на шарка също се приемат за болнично лечение. Възражение трябва да отправим към данните на Джурин. Не трябва да се забравя, че Джурин се е опитвал да накара хората да се разболеят неестествено от едра шарка чрез инокулация. Поради тази причина той представя данните си, за да докаже колко е голяма смъртността от естествената едра шарка, получена от инфекция. Така той в никакъв случай не би сгрешил да я представи като лека болест. Цялата информация от Съвета на градската област за настаняване на бедни до изданието с последния доклад към управата е приложена в апендикса – бел. Ред.

Всъщност за военните се казва, че са „най – добре предпазената (от едра шарка) част от населението“. Нека сега разгледаме фактите.

През август 1884 е издадена декларация към Камарата на общините: „Едра шарка (в армията и флота) – средна заболяемост, брой смъртни случаи от едра шарка и съотношението към 1000 за период от 23 години – 1860-1882“. Анализа на тази декларация показва, че няма година без един или два смъртни случая в армията и има само две години без смъртни случаи във флота. За сравнение в Декларацията за „Ваксинация и смъртност“ номер 433, издадена от Камарата на общините през 1877, откриваме, че за 23 години (1850-72) има много години, през които няма данни за смъртни случаи на възрастни от едра шарка и това се отчита за множество големи градове с население между 100,000 и 270,000 жители. Ливърпул не отчита смъртни случаи през 3 от годините в периода, Бирмингам и Съндърланд – през 7, Брадфорд и Шефилд – през 8, Халифакс – през 9, Дъдли – през 10, а и Блэкбърн, и Уовърхамптън не отчитат никаква смъртност от едра шарка сред възрастните за 11 от 23-те години!

Вярно е, че двата примера не са съвсем сравними, защото за изброените градове вземаме предвид смъртността при хора над 20 години, докато възрастовата граница в армията и флота варира между 17 и 45 години. Като вземем под внимание ужасно лошите санитарни условия в повечето от тези градове и едновременно с това липсата на едра шарка, не остава съмнение за т.нар. ефект на реваксинирането с цел да се осигури имунитет към болестта на войниците и моряците.

Но нека сега разгледаме средните стойности за всички години, тъй като това е най – достоверната проверка. След като ги изучих внимателно, изчислих, че средната смъртност от едра шарка за 23-те години е 82-96 или 83 към милион в армията и 157 към милион във флота*. За съжаление, няма сведения, с които да се направи точно сравнение със стойностите при цивилното население. С много усилия успях да направя най – доброто сравнение според информацията, която намерих.

* 45-тият Доклад на генералния секретар (Таблицы 63 и 63) описва 25 смъртни случая от едра шарка сред 195,973 великобритански морски търговци през 1882. Това е съотношение 127 към милион в сравнение с по – горе описаните 157 към милион във военно-морския флот. Нямаме причина да смятаме, че реваксинирането е обичайно сред морските търговци. Следователно, реваксинирането във флота по – скоро нанася вреди, отколкото да носи ползи – бел.ред.

- 17 -

На база доклада за преброяването от 1881 и докладите на главния секретар за същите 23 години, описани и в декларациите на армията и флота, аз успях да установя, че в Англия и Уелс средната смъртност от едра шарка при мъжете на възраст между 15 и 55 години, е 176 на милион*, като възрастовата граница най – добре обхваща мъжете на военна служба. Можете да забележите, че този резултат е малко по – висок от смъртността във флота, макар и двойно по – висок от тази в армия. Така се появява въпросът на какво се дължи тази разлика. Първо, защо смъртността от едра шарка във флота е почти двойна в сравнение с тази в армията.

* По – долу можете да намерите данните, на база на които са направени калкулациите: - в обобщения доклад за последното преброяване, Таблица 14, стр. 89 е описан броя на мъжете в последователна възраст за последните три преброявания от 1861, 1871, 1881. Чрез съвсем проста калкулация се вижда, че броят на мъжете от всички възрасти спрямо броя на мъжете на възраст между 15 и 55 години е в пропорция 1 към -528. Таблица 4, стр 78 от същия доклад от преброяването на населението представя средната стойност на мъжкото население за всяка една от 23-те години, включени в Доклада на армията и флота. Средното число от тези данни е 11,167,500, а този сбор, умножен по фактора -528, прави 5,896,500 като средна численост на мъжката популация за разглеждания период на възраст 15-55 години. От таблиците „Причини за смърт през различните периоди от живота“, включени в 23-те поредни Доклади на главния секретар от 1860 – 1882, съм извадил смъртността от едра шарка при мъжете на възраст

между 15 и 55 години. Нейната средна годишна стойност е 1,041. Тази стойност, разделена на милионите жители в кореспондиращите популации (5-8965), дава стойността на смъртността към милион = 176. Възрастовото ограничение от 15 до 55 години е избрана, тъй като Докладът за преброяването на населението на главния секретар от 1881, таблица 40, предоставя информация за 7,530 мъже на възраст над 45 години в армията и флота и 28,834 – на възраст под 20 години. Смъртността от едра шарка за същата възрастова граница в Англия и Уелс за периода 1850 до 1870 е едва 109 кум към милион. Допълнение към 35-тия Доклад, Таблица 2, стр. 2. Огромното нарастване се дължи на епидемиите след 1870 – бел.ред.

- 18 -

Наредбите за ревакцинация са еднакви и в двете, и в двете се прилагат строго, а издръжливостта и общото здравословно състояние на мъжете са съвсем сходни. Следователно причината трябва да е в различните условия на живот на двете служби; и ми се струва вероятно предположение, че разликата произтича главно от по-малко ефективната вентилация и изолация борда на кораб в сравнение с тези във военните болници.*

Общата смъртност от болестта във флота изглежда (от Доклада на генералния секретар, 1882, Таблицы 59 и 65) значително по-малка от тази на армията, така че по-голямата смъртност от едрата шарка трябва да се дължи на някакви специални условия. Но каквито и да са те, условията на живот на цивилното население със сигурност са много по-лоши. Две трети от семействата, обитаващи Глазгоу, живеят в къщи само с една или две стаи и условията в много други градове, включително Лондон, вероятно не са много по-добри.

* Офицер от Кралската морска артилерия с голям опит потвърди това мнение. Той ме увери, че изолацията е абсолютно невъзможна на борда на военен кораб. Ако това наистина обяснява явлението, то само по себе си е доказателство за пълната неефективност на реваксинацията. Тя не само не предпазва мъжете от едрата шарка, тя не предотвратява и смъртността от болестта, дори при моряците се наблюдава толкова висока смъртност, колкото има и при цивилното население,

което е частично ваксинирано и никога не е ваксинирано повторно, въпреки че моряците се намират в много по – добри санитарни условия.

- 19 -

При такива условия на живот на ниска жизненост, поради от недостиг на храна, преумора и лош въздух, би трябвало да очакваме смъртността от едрата шарка на цивилно население да бъде много по-голяма от тази на избраната класа от моряци, които се наслаждават на достатъчно храна, чист въздух и медицинско обслужване. Къде е тогава предполагаемата „пълна сигурност“, осигурена чрез реваксинация и как да характеризираме изявленията, разпространявани с обществени средства, че „дребната шарка е почти непозната болест в армията и флота?“*

Ако искаме да направим основателно заключение на база фактите, то е, че повторната ваксинация, на която са подложени нашите войници и моряци, прави дребната шарка по-фатална, когато се разболеят от нея. Само така можем да обясним голямата смъртност сред подбрани здрави мъже под постоянно медицинско наблюдение и живеещи при далеч по-добри санитарни условия в сравнение с цивилните маси.

*По – долу са представени някои от тези изявление. Курсивът цели да привлече вниманието към съществените думи от всяко изявление.

„Лансет“ от 01 март 1879 твърди: „ Ваксинацията трябва да бъде повтаряна още ведъж през живота и *тогава имунитетът е почти абсолютен*“.

Медицинският офицер към Главната пощенска служба в циркуляр от юни 1884 заявява: „Единственият начин за защита от едрата шарка е реваксинацията... Реваксинирането в по – късен етап от живота е желателно за *придобиване на пълна защита*.“

В трактата на тема „Едра шарка и ваксинация“, издаден от Националната здравна общност с одобрението на Съвета на местното управление, циркулиращ в момента чрез парите на данъкоплатците, намираме следното изказване: „Всеки войник и

моряк е реваксиниран; резултатът от това е, че *едрата шарка е почти непозната в армията и флота*, дори когато около тях върлуват епидемии.“

Официалните доклади доказват, че изявленията, изложени по - горе, са абсолютни лъжи и трябва да са направени безразсъдно и без да са базирани на каквито и да е факти.

- 20 -

Можем да направим и още едно сравнение, което показва, че през същия период смъртността от едра шарка в армията е съвсем малко по – ниска в сравнение с тази в големите градове. **Процентното отношение към милион възрастно население между 15 и 55 години средно за периода между 1860 – 82 в 5 от големите градове е следното:**

Манчестър (население 340,211 през 1882 г) - 131 на милион

Лийдс (население 315,998 през 1882 г) – 119 на милион

Брайтън (население 109,595 през 1882 г) – 114 на милион

Брадфорд (население 200,158 през 1882 г) – 104 на милион

Олдхам (население 115,572 през 1882 г) – 89 на милион

Разбира се, има много други градове със значително по – висока смъртност, но много малко от тях са с по – високи стойности в сравнение с флота.

*Обобщеният доклад на главния секретар от 1882, Таблица 7, стр. xv предоставя тези данни, както и смъртност от едра шарка на 1,000 за 20 големи градове в периода 1872-82. Парламентарният доклад „Ваксинация, смъртност“ от 1877 представя смъртността от едра шарка и броя на населението за значителен брой градове през периода 1847 – 72. Лесно е да се намери смъртността от едра шарка към милион за цялата мъжка популация през периода 1860 – 1882, тъй като тези два официални документа я представят точно за градовете в двете таблици, поместени в тях. Средната смъртност от едра шарка за цяла Англия е 2117, а тази на хората на възраст от 15 до 55 години – 176. Тези данни са представени в пропорция I към -83, така общата смъртност от едра шарка за който и да е град,

умножена по фактора -83, ще даде смъртността при мъжете на възраст 15 – 45 години. Пропорцията е изведена само за мъжкото население, но ако я разгледаме за двата пола, стойността ѝ няма да се различава особено.

- 21 –

Градът с най - лоши стойности в докладите е Нюкасъл на Тайн, който за същия период има смъртност от едра шарка при възрастните 349 на милион. Но фактът, че пет от нашите най-гъсто населени градове имат значително по-ниска смъртност от едра шарка при възрастните в сравнение с флота, а един от тях съвсем малко по-висока от армията, ясно демонстрира безполезността на реваксинацията.

Общата смъртност на възрастното ни население е много по-голяма от тази на армията и флота. От вече цитираните официални източници на информация установявам, че средната смъртност на възрастното мъжко население на Англия между 12 и 25 години за 1860-82 г е била около 11,300 на милион. *

Тази на флота за същия период е била 11,000 на милион от всякакви причини и една 7,150 от болести.

Тази на армията у дома е била 10,300 на милион. На мисия смъртността е била почти двойна (19,400), но това включва всички смъртни случаи като жертви, ранени и др. В абисинските, афганистанските, зулуските, трансваалските и други дребни войни.

* Данни от страница lii. На 45-тия Доклад на главния секретар – бел.ред.

- 22 –

Превъзходната физика на нашите войници и моряци заедно с добрите санитарни условия, в които живеят, са причина за значително по-ниската смъртност при тях в сравнение с цивилното население на същата възраст. Същите условия са валидни и когато говорим за едра шарка в армията и флота и поради това не оставя никакво съмнение, че предполагаемата защитна сила на реваксинацията, е измислица.

Със сигурност вече няма нужда повече да слушаме за ревакцинираните медицински сестри в болниците за едра шарка (за които нямаме статистика, а само неясни и обикновено неточни твърдения), след като имаме на лице страхотен, официално документиран експеримент с продължителност над 23 години, приложен над повече от 200 000 мъже. Неговите резултати пряко противоречат на всяко професионално и официално изявление относно защитата чрез повторна ваксинация.

Самата ваксинация като причина за болест и смърт

Вече беше изложено, че ваксинацията е неспособна нито да предотврати, нито да смекчи едрата шарка. Но това не е всичко, тъй като има солидни доказателства да вярваме, че самата ваксинация е причината за разпространение на болестта и увеличение на смъртността.

- 23 -

Медицинското съсловие дълго време отричаше, че ваксинацията за едра шарка може да зарази хората и със сифилис, но това вече е всепризната истина и има документиран над 478 случая на сифилис, развит след ваксинация*. Има основателни причини да вярваме, че и много други кръвни болести се предават и увеличават в следствие на ваксините, тъй като от много години се наблюдава постоянно увеличаване на смъртността от такъв тип болести и това е ужасно явление. Следващата таблица, взета от Годишния доклад на главния секретар за 1880г. (страница Ixxix., Таблица 34), илюстрира увеличаването на пет от тези заболявания. Забележително е, че в дългия списък от таблично представени болести няма други, които да имат такова поразително и непрекъснато увеличение, тъй като по-голямата част или не се променят, или намаляват (с изключение на бронхит, който често се наблюдава след ваксинация, но по-вероятно не е предаван чрез нея).

*За справка относно официалните източници, в които тези случаи са описани, вижте „Задължителна ваксинация в Англия“ на г-н Теб, стр. 25 (бележки).

- 24 -

Смъртни случаи за година към милион жители в Англия

Средна стойност за 5 години	1850-4	1855-9	1860-4	1865-9	1870- 4	1875-9	1880
Едра шарка	279	199	191	148	433	82	25
Сифилис	37	51	64	82	81	86	84
Рак	302	327	369	404	442	493	516
Мезентериален лимфаденит	265	261	272	316	299	330	371
Пиемия	20	18	24	23	29	39	-
Кожна болест	12	15	16	17	18	23	22
Общо:	636	672	745	842	869	971	993
Прогресивно покачване:	0	36	109	206	233	335	357

Тук наблюдаваме постоянно нарастване на смъртността от всяка от тези болести, нарастване, което сумарно е постоянно и продължително. Вярно е, че нямаме и

няма как да имаме пряко доказателство, че ваксинацията е единствената причина за това нарастване, но имаме достатъчно сигурни доводи да вярваме, че е водеща причина. Ваксинацията е водеща и съвсем реална причина, защото огромен брой бебета и възрастни биват директно инокулирани, а в кръвта на бебетата, от която се прави ваксината, може неочаквано да се съдържат всякакви зарази.

*Тази таблица не се включва в следващите доклади, но виждаме, че ракът (единствен от 5-те таблично представени болести) продължава постоянно да нараства. Смъртността за следващите 5 години – 1881-1885, представена в 48-мия доклад, е следната: от сифилис – 92; рак – 554, а тази от едра шарка за същия период е 78.

- 25/26 –

От друга страна няма друга адекватна причина, обясняваща впечатляващото продължително увеличение на тези особени болести, които не само не трябва да се увеличават, а трябваше да са по-редки и с по-малка смъртност в следствие от подобрените санитарни условия, чисто и напредъка на медицината.

Повишаващата се смъртност от тези 5 болести в периода 1855-1880 минава смъртността от едра шарка за същия период! Така че дори ваксинацията да беше изкоренила едрата шарка, общата смъртност щеше да се е повишила и има достатъчно причини да се счита, че това нарастване е в следствие точно на самата ваксинация*.

*Правителственият отдел по контрола на ваксините смело твърди, че може някои деца да са загинали в следствие на ваксинацията, но тя спасява 12,000 живота годишно (Единадесети доклад на Медицинската служба към правителствения отдел, стр. vi. и следващи). Основата на това твърдение е приблизителна оценка, която противоречи на официалните доклади за ваксинациите в почти всички аспекти. Оценката и твърдението са неверни спрямо наличните факти.

Гореспоменатата оценка се използва за доказателство, че 94% от децата под 10 години в Лондон са ваксинирани, както и 95% от населението (стр. 41).

Предполага се, че това твърдение е подкрепено от проверка на „53,185 деца в различни национални, благотворителни и енорийски училища и работни къщи в Лондон“. Толкова отвратителната строги са наредбите за ваксинация в нашите „национални, благотворителни и енорийски работни училища“, че не бих се учудил, ако няма нито едно неваксинирано дете. Родителите на тези бедни деца нямат никой да ги защити и да плати глобите им за отказване на ваксинация. И все пак тази „проверка“ показва, че 6 процента нямат „ваксинален белег“ и повдигат съмнение дали са ваксинирани.

Именно на такива факти се основават гръмките твърдения, споменати по – горе, а с цел да се размие безочливостта на последното, са добавили и че „оценката на броя на неваксинираните вероятно е твърде висока“. След като бяха призовани да се позовават поне малко на официалните доклади, нашите отговорни министри с чувство за хумор накараха своите опоненти да се обърнат към същите тези длъжностните лица, които бяха вече опорочили „обществената си служба“. Когато длъжностните лица биваха предизвикани, пренасочваха проблема към началника на отдела; междувременно подвеждащото изявяние се цитираше многократно и се използваше като първоизточник на информация.

Докладите на Съвета за местно управление показват, че само веднъж в страната е имало ваксинационен обхват от 87% при новородените, като в Лондон той е бил с 3-4 процента по – нисък. Последната година от доклада – 1886 – показва че официалните ваксинации са с 30,000 по-малко в сравнение с 1877, когато са обхванати над 86% от новородените. Планът на властите е да получат 94% ваксинално покритие, като от броя на всички родени извадят броя на бебетата, които са умрели неваксинирани, а останалите бебета нарекат „оцелели“. Не съм чувал за по-отвратителен трик. Смъртта е еднакво силна, независимо дали детето е ваксинирано или не.